

Книга Даниїла - Номер сто дев'яносто сім

Пророче розгортання: Друге зібрання Христа та есхатологічна роль ісламу в наративі Одкровення

Jeff Pippenger
2024-04-29

Ми тепер визначаємо, що одна з подій, представлених Сімома Громами, — це діло Христа зібрати Його народ вдруге, яке Він розпочав у липні 2023 року. Історія міллеритів вказує, що це діло здійснюється на тлі військових дій ісламу, які становлять фон цієї звістки.

Ця вістка — це Об'явлення Ісуса Христа, яке розкривається безпосередньо перед закриттям часу благодаті, але ця вістка передається (розміщується в контексті) вісткою Третього горя. Саме тоді, коли Господь простягав Свою руку вдруге в 1849 році, Сестра Вайт коментувала потрясіння розгніваних народів, що є символом ісламу.

16 грудня 1848 року Господь дав мені видіння про потрясіння сил небесних. Мені було показано, що коли Господь, подаючи знамення, записані Матвієм, Марком і Лукою, сказав «небо», Він і мав на увазі небо, а коли сказав «земля» — мав на увазі землю. Сили небесні — це сонце, місяць і зорі. Вони панують на небесах. Сили земні — це ті, що панують на землі. Сили небесні будуть потрясені голосом Божим. Тоді сонце, місяць і зорі зрушаться зі своїх місць. Вони не зникнуть, але будуть потрясені голосом Божим.

«Темні, важкі хмари насунулися й зіштовхнулися одна з одною. Атмосфера розступилася й відкотилася; тоді ми змогли глянути вгору через відкритий простір в Оріоні, звідки пролунав голос Бога. Святе Місто зійде через той відкритий простір. Я бачила, що сили землі тепер потрясаються і що події відбуваються послідовно. Війна і чутки про війну, меч, голод і пошесть першими потрясуть сили землі, потім голос Бога потрясе сонце, місяць і зорі, а також і цю землю. Я бачила, що потрясіння сил у Європі — це не, як деякі вчать, потрясіння сил небесних, але це потрясіння розгніваних народів». Ранні твори, 41.

Історики підтверджують, що те, що стрясало народи Європи в 1848 році, було діяльністю ісламських військ, бо в пророчому значенні вони символізуються як сила, що гнівить народи. У першому свідченні про те, як Господь вдруге простяг Свою руку, в історичному періоді 1840–1844 років, звістка Опівнічного кличу досягла таборового зібрання в Ексетері. Звідти аж до 22 жовтня 1844 року ця звістка прокотилася східним узбережжям Сполучених Штатів, мов приливна хвиля. Цей рух був прообразно представлений тріумфальним входом Христа в Єрусалим, і саме осел ніс Христа в Єрусалим.

Звістка Опівнічного кличу представляє всю пророчу звістку Одкровення Ісуса Христа, але це Одкровення поміщене у контексті ісламу третього горя, що гнівить народи, бо саме іслам несе звістку, яка є Одкровенням Ісуса Христа. Ісус є Левом із племені Юдиного, і Він пов'язаний із звісткою «осла».

Юдо, ти той, кого будуть славити твої брати: рука твоя буде на шиї твоїх ворогів; діти твого батька вклоняться тобі. Юда — левеня: від здобичі, сину мій, ти піднявся; він схилився, ліг, як лев, і як старий лев; хто збудить його? Скіпетр не відступить від Юди, ані законодавець з-поміж його ніг, аж поки прийде Шіло; і до нього буде зібрання народів. Прив'язавши своє лоша до виноградини, а осля — до добірної виноградини; він виправ свої шати у вині, а одягу свою — в крові винограду. Очі його будуть червоні від вина, а зуби його — білі від молока. Буття 49:8-12.

Саме через Юду здійснюється «зібрання народу». Христос, як Юда, також є «Лоза», а «вибрана лоза» прив'язана до «осляти». Його «одяжі» випрані у «вині», що було «кров'ю винограду». Христос почав проливати Свою кров у Гетсиманії, коли Він пітнів кров'ю, а Гетсиманія означає «оливковий прес». Від Гетсиманії до хреста Він проливав Свою дорогоцінну кров, щоб зібрати всіх людей до Себе.

Нині суд цьому світові: нині князь цього світу буде вигнаний. І Я, коли буду піднесений від землі, притягну всіх до Себе. Це Він сказав, означаючи, якою смертю Він мав умерти. Івана 12:31-33.

Діло Христа щодо притягнення всіх людей до Себе — це двохетапний процес, бо Він спершу збирає «вигнанців Ізраїля», а потім використовує їх як стяг, щоб притягнути Своє інше стадо.

Я — добрий пастир, і знаю своїх овець, і мене знають мої. Як Отець знає мене, так і я знаю Отця; і я віддаю своє життя за овець. І інших овець я маю, що не з цього овечого двору: і їх я повинен привести, і вони почують мій голос; і буде один овечий двір і один пастир. Івана 10:14-16.

Сто сорок чотири тисячі — це «вівці», які знають Його. «Інші вівці» — це Його стадо, яке виходить з Вавилона, коли бачать і чують це знамено. Перш ніж Він піднесе Своє знамено, яке становлять Його вівці, Він спершу збирає їх удруге. Ця лінія священної історії узгоджується з віршами з тринадцятого по п'ятнадцятий одинадцятого розділу Даниїла і, отже, узгоджується з прихованою історією сорокового вірша. Вона представляє лінію істинного протестантського рога, що проходить усередині історії відступницького протестантського рога, відступницького республіканського рога та появи блудниці Тиру, безпосередньо перед недільним законом сорок першого вірша. Лінія істинного протестантського рога представляє і історію, і також вістку, де запечатаються сто сорок чотири тисячі.

«Вигнанці Ізраїля» становлять протилежний табір до «зібрання насмішників», як їх називає Єремія, або до «синагоги Сатани», як їх називає Іван у другому й третьому розділах Об'явлення, де звернення адресоване церквам у Смирні та Філадельфії. Філадельфійці представляють «сто сорок чотири тисячі» сьомого розділу Об'явлення, а Смирна — «велика множина» того ж розділу, яку неможливо злічити. Дві групи викуплених в останні дні перебувають у суперечці з тими, хто бреше, належить до синагоги Сатани й твердить, ніби вони Божий народ, бо називають себе юдеями.

Лінія істинного протестантського рогу складається з протистояння, що існує між ними та колишнім народом завіту, який тоді відкидається. У тій самій історії вірні також перебувають у протистоянні з лінією відступницького протестантизму та католицизму. Ці три релігійні утворення представляють дракона, звіра та лжепророка на мікрорівні в межах лінії істинного протестантського рогу.

Я бачила, що номінальна церква і номінальні адвентисти, як Юда, зраджують нас католикам, щоб заручитися їхнім впливом для виступу проти істини. Тоді святі будуть непримітним народом, мало відомим католикам; але церкви й номінальні адвентисти, які знають про нашу віру та звичаї (бо вони ненавиділи нас за Суботу, оскільки не могли її спростувати), зраджують святих і доноситимуть на них католикам як на тих, що зневажають установлення народу; тобто що вони дотримуються Суботи й нехтують неділю. Сполдінг і Маган, 1, 2.

Ми вже розглядали цей уривок раніше і при цьому встановили, що вислови «номінальна церква» та «номінальний адвентист» мали інше значення й застосування на час, коли Сестра Вайт написала ці слова. Однак пророки говорили більше про останні дні, ніж про власну історію, тому в цьому уривку «номінальна церква» в останні дні означатиме відступницький протестантизм. Слово «номінальний» означає «лише за назвою».

Так звана протестантська церква припинила протестувати проти Риму у 1844 році, коли вона повстала проти входження вірою до Святого Святих, де могла б визнати, що субота сьомого дня є правильним днем поклоніння. Натомість вона зберегла поклоніння сонцю, що є ознакою католицизму. Неможливо «протестувати» проти Риму — а саме це є єдиним визначенням слова «протестант», — якщо ви прийняли її символ влади, який Римська церква неодноразово визначала як своє повноваження змінити в Біблії день поклоніння із суботи сьомого дня на неділю.

«Номінальні адвентисти» — це ті, хто заявляють, що є Адвентистами сьомого дня, але їх також ототожнюють із Юдою, який є символом учня, що зрадив своє сповідання. Номінальна церква Адвентистів сьомого дня ненавидітиме «святих», і ті святі «будуть» тоді «непримітним народом». Вони ненавидять цих непримітних святих «через суботу», істину, яку вони не можуть «спростувати». Суботня істина в історії сестри Вайт була суботою сьомого дня, але вона є прообразом суботньої істини останніх днів, яку неможливо спростувати, і це та доктрина, яку вперше відкинув лаодикійський адвентизм сьомого дня у своєму бунті 1863 року. Та доктрина була першою основоположною істиною, відкритою Вільямом Міллером, і вона представляє основоположні істини адвентизму, якими номінальні адвентисти відмовляються ходити, як це представлено старими шляхами Єремії. Та суботня істина — це «сім разів» із книги Левит, двадцять шостий розділ.

Лінію істинного протестантизму, що складається з Філадельфії та Смирни, зраджують ті, кого представлено як Юду. Юда уклав угоду, щоб зрадити Ісуса тричі, тим самим окресливши поступову зраду, що передувала хресту й завершилася на ньому. Шістнадцятий вірш одинадцятого розділу Книги Даниїла символізує недільний закон, який був типологічно представлений хрестом. Отже, у віршах, що передують недільному закону у

шістнадцятому вірші, який є також недільним законом у сорок першому вірші, проти святих останніх днів здійснюється триетапна зрада. Ця зрада відбувається в період, коли Господь вдруге збирає Своє знамено останніх днів.

І станеться того дня: корінь Єссея, який стоятиме як стяг для народів; до нього звернуться погани, і його спочинок буде славний. І буде того дня: Господь знову, вдруге, простягне руку Свою, щоб повернути решту Свого народу, що зостанеться, з Ассирії, і з Єгипту, і з Патросу, і з Кушу, і з Еламу, і з Шінару, і з Хамату, і з островів моря. І поставить Він стяг народам, і збере вигнанців Ізраїля, і позбирає розпорошених Юди з чотирьох кінців землі. І заздрість Єфрема відступить, і вороги Юди будуть відтяти: Єфрем не заздритиме Юді, і Юда не утискатиме Єфрема. Та налетять на плечі филистимлян на захід; разом розграбують синів сходу; покладуть свою руку на Едом і на Моав, і сини Аммона будуть їм покірні. Ісаїя 11:10-14.

Ісаїя визначає історичний контекст цього уривка в десятому вірші, виразом «того дня». Отже, цей «день» уже окреслено у віршах, що передують десятому. Коли ми простежуємо цю пророчу оповідь назад до місця, яке дозволяє встановити, коли настає «той день», ми приходимо до першого вірша десятого розділу.

Горе тим, хто постановляє несправедливі постанови і записує утиск, який вони самі приписали. Ісаїя 10:1.

Сестра Вайт ототожнює «несправедливий указ» у цьому вірші з недільним законом, який невдовзі буде запроваджено:

"Встановлено ідольську суботу, так само як на рівнині Дурі було поставлено золотий образ. І як Навуходоносор, цар Вавилону, видав указ, що всіх, хто не впаде ниць і не поклониться цьому образу, слід убити, так само буде зроблено проголошення, що всі, хто не виявлятиме пошани до недільної установи, будуть покарані ув'язненням і смертю. Так Господню суботу топчуть ногами. Але Господь проголосив: 'Горе тим, що постановляють несправедливі постанови та пишуть утиск, який приписали' [Ісаїя 10:1]. [Софонія 1:14-18]" Видання рукописів, том 14, 92.

Контекст того, як Господь вдруге збирає Свій народ, подається в історичному контексті наближення кризи недільного закону, бо у дванадцятому вірші десятого розділу Ісаїя говорить про те, що Господь завершує працю серед Свого народу перед тим, як Він принесе Свій Виконавчий суд при несправедному указі, яким є недільний закон.

І станеться, коли Господь виконає все Своє діло на горі Сіон і в Єрусалимі, Я покараю плід зарозумілого серця царя Ассирії та пишність його пихатих поглядів. Ісаїя 10:12.

"Робота над Сіоном і над Єрусалимом", яку Господь "здійснює" перед тим, як покарання папства розпочнеться із запровадженням недільного закону, — це запечатання ста сорока чотирьох тисяч. У дев'ятому розділі Єзекіїля чоловік із писарським каламарем проходить через Єрусалим, позначаючи тих, "що зідхають і стогнуть над гидотами, які чиняться в краю", а також у церкві. Та робота включає процес того, як Господь вдруге збирає вигнанців

Ізраїлю. Він збирає їх із чотирьох кінців землі, а "чотири кінці землі" представлені вісьмома географічними територіями. Число вісім є символом процесу випробування, пов'язаного з образом звіра, отже, це вказує, що остаточне зібрання тих, хто мав би бути знаменом, відбувається в період, коли на землі відбувається випробування образом звіра.

Єдність, представлена "Єфрем" "не задрить Юді, а Юда" "не тіснить Єфрема", настає, коли противники Юди будуть відтяті. Пророчо колишній народ заповіту, представлений Юдою, або синагогою сатани, або зібранням насмішників, або протестантами міллеритської історії, або євреями з історії Христа, "відтинається" під час першого розчарування. Коли Єремія зображує саме ту історію, йому було сказано ніколи не повертатися до зібрання насмішників, хоча вони могли б повернутися до нього, якби вирішили покаятися.

Від 18 липня 2020 року аж до недільного закону Господь вдруге збирає Свій народ останнього часу. Він збирає їх з усього світу, у період, коли завершує всю Свою працю над Юдою та Єрусалимом. У період запечатування Божий народ останнього часу буде непомітним, але, попри це, зіткнеться з потрійним союзом, який протидіє їхній справі.

Католицизм є звіром потрійного союзу, а одна з її дочок — це клас, який сестра Вайт визначає як номінальну церкву. Вони представляють лжепророка. Номінальні лаодикійські адвентисти, представлені Юдою, є драконом у цій символіці. Повстання 1863 року було прообразно представлене бунтом стародавнього Ізраїлю під час першого Кадешу, коли вони вирішили відкинути вістку Ісуса Навина та Халева і повернутися до Єгипту. Єгипет є символом дракона.

Сину людський, зверни своє обличчя проти фараона, царя Єгипту, і пророкуй проти нього та проти всього Єгипту: промов і скажи: Так говорить Господь Бог: Ось Я проти тебе, фараона, царя Єгипту, великого дракона, що лежить посеред своїх рік, який сказав: Моя ріка — моя, і я зробив її для себе. Єзекіїля 29:2, 3.

Заколот у Кадеші становив десяте випробування в циклі випробувань, який призвів до відкидання та смерті вибраного народу, виведеного з Єгипту, і слугував прообразом остаточного випробування в циклі випробувань, яке спіткало філадельфійський міллеритський адвентизм 22 жовтня 1844 року й завершилося заколотом 1863 року. Наприкінці історії стародавнього Ізраїлю юдеї закричали: «Геть його, геть його, розіпни його». Пилат каже їм: «Чи маю я розіп'яти вашого Царя?» Первосвященики відповіли: «У нас немає царя, крім кесаря». У першому й в останньому заколоті колишній народ завіту визнав символ дракона (Єгипет і язичницький Рим) своїм царем.

18 липня 2020 року «вороги Юди» були «відсічені», і було встановлено храм ста сорока чотирьох тисяч. Залишалося лише, щоб храм був очищений, напередодні того, як Посланець Заповіту раптово прийде до Свого храму. Храм міллеритської історії був зведений протягом сорока шести років — від 1798 до 1844 року. Під час першого розчарування 19 квітня 1844 року протестанти були відсічені й стали частиною синагоги сатани, зборища насмішників, дочки Риму. Відтоді й до 22 жовтня 1844 року відбувався процес очищення напередодні того, як вірні пішли за Христом до Найсвятішого місця, щоб Він звершив працю поєднання

Своєї божественності з їхньою людськістю.

Історія істинного протестантського рога, який збирається вдруге незадовго до незаконного указу, аби стати знаменом, яке Бог використовує, щоб покликати іншу Свою отару з Вавилону, відбувається в той самий період, коли відступницькі республіканський і протестантський роги поєднуються, чинячи духовний блуд, тим самим стаючи одним тілом, або одним храмом, що є образом звіра. Божий храм водночас формує образ Христа.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Слово, що було до Єремії від Господа, кажучи: Стань у воротах дому Господнього й проголоси там це слово, та скажи: Слухайте слово Господнє, всі ви, юдеї, що входите цими воротами, щоб поклонитися Господу. Так говорить Господь Саваот, Бог Ізраїля: виправте ваші дороги та ваші вчинки, і Я дам вам жити на цьому місці. Не покладайтеся на брехливі слова, кажучи: Храм Господній, храм Господній, храм Господній! Бо якщо ви справді виправите свої дороги та свої вчинки; якщо справді чинитимете суд між людиною та її ближнім; якщо не утискатимете чужинця, сироту й вдову, і не проливатимете на цьому місці невинної крові, і не ходитимете за іншими богами собі на шкоду, тоді Я дам вам жити на цьому місці, у краю, який Я дав вашим батькам, навіки-віків. Ось, ви покладаєтеся на брехливі слова, що не приносять користі. Хіба будете красти, вбивати, чинити перелюб, клястися неправдиво, кадити Ваалові й ходити за іншими богами, яких не знаєте, а потім приходити і ставати переді Мною в цьому домі, який названий Моїм Ім'ям, і казати: Ми звільнені, щоб чинити всі ці мерзоти? Чи став цей дім, що названий Моїм Ім'ям, у ваших очах печерою розбійників? Ось, навіть Я бачив це, — говорить Господь.

Та підійте же тепер до Мого місця, що було в Шіло, де спершу Я поставив Своє Ім'я, і подивіться, що Я вчинив із ним за беззаконня Мого народу, Ізраїля. І нині, через те, що ви вчинили всі ці діла, говорить Господь, Я промовляв до вас, встаючи рано й говорячи, та ви не слухали; і кликав Я вас, але ви не відповідали; тому Я вчиню з цим домом, що зветься Моїм Ім'ям, на який ви покладаєтесь, і з місцем, яке Я дав вам і вашим батькам, так, як учинив із Шіло. І викину Я вас з-перед Мого лиця, як викинув усіх братів ваших, увесь рід Єфрема. Тому не молися за цей народ, не піднімай за них ні крику, ні молитви, і не заступайся переді Мною, бо Я не почую тебе. Хіба ти не бачиш, що вони роблять у містах Юди та на вулицях Єрусалима? Єремія 7:1-17.